

Záznam textu rozhovoru s paní farářkou Potměšilovou:

V hledáčku komunistického režimu

Štěpán Foist, Lukáš Voborník, Pavel Jelínek a David Mervard a paní farářka Eva Potměšilová

Při zapojení do projektu Příběhy našich sousedů jsme se setkali s bývalou farářkou českobratrské církve evangelické Evou Potměšilovou, která si už od mládí přála být učitelkou.

Teprve po pádu komunistického režimu se jí podařilo její přání vyplnit.

„Když se otec rozhodl, že tedy bude evangelickým farářem, tak jsme se dostali do hledáčku režimu. Můj otec si vždycky říkal, že je to tady prostě naše a že tady chceme být a nějakým způsobem ten život žít.“

A to bylo pro člověka žijícího v totalitě to nejdůležitější. Nenechat se semlít, ale na některé věci musí člověk zapomenout:

„ Farářská dcera prostě nemohla v té době být učitelkou, takže byly ty věci takhle daný prostě některý věci prostě nešly a člověk se s tím nějak musel vyrovnat. „

I přes snahu žít podle svého, uměl režim klepnout přes ruce:

„ Byli jsme ve Vrbnem pod Pradědem na takovém letním kurzu oficiálně ohlášeném žádný problém, to se muselo hlásit že jo a tam měli ty seznamy lidí, kdo tam byl a jeli jsme zpátky a v Olomouci nám ujel vlak a můj přítel pozdější manžel, shodou okolností byl po vážné nemoci, takže přestal studovat ČVUT a ještě neměl invalidní důchod, takže neměl v občance zaměstnání, neměl tam ani vysokou školu, ani zaměstnání a já jsem měla v občance že jsem studentka teologie a tak dělali kontrolu, přišli policajti a sebrali nás. Dvě a půl nebo tři hodiny jsme tam byli na té služebně v Olomouci a sebrali nám fotáky a z nich ty filmy a pořád se nás ptali odkud a kam a pak nás pustili a půl roku na to mě předvolali do Školské ulice dole ve městě a tam jsem zažila tu klasickou situaci toho hodného a zlého policajta a opravdu mě lámali, abych jako se tedy stala spolupracovníkem STB. Měly ty filmy, které já jsem viděla poprvé v životě a ty fotky z toho Vrbna a pořád jako kdo je tohle a kdo je tamto a musíte nám a takhle se to opakovalo třikrát. „

Ale někdy stačilo mít štěstí a setkat se s člověkem, který se nebál.

„ Děkan fakulty tenkrát šel na ministerstvo a tam prostě praštil do stolu v podstatě řekl: „„Prosím vás, jestli proti nim něco máte, tak je odsuďte anebo zavřete nebo jestli proti nim nic nemáte tak je laskavě nechte studovat a byl pokoj.“

Hlavně, že zůstala naděje na změnu a ta skutečně přišla:

„ No revoluci, to už jsem tady byla rok na sboru oficiálně od roku 88 no byla jsem na tom Václaváku hnedka zčerstva a těma klíčkema jsem zvonila samozřejmě a byla to úžasná atmosféra. „

A DO PŘÍBĚHU SE VŽDY HODÍ NĚJAKÝ HAPPYEND:

„A přišla za mnou paní ředitelka a prohlásila: „Evo, bereš od příštího týdne 6.B a bylo. A stala jsem se takto učitelkou. „